

נורית יקרה שלנו !

תמה מסכתו יסוריך.

הגוף בגד, איכזב, נשבור וככל שנחלש- נפשך התחזקה !

אהבתך העצומה למשפחתך, ליקיריך, נתנה לך נוחות בלתי מוסגרים להאחזוח בחיים לאורך זמן, למרות המזלה הקשה והסבל הנורא, באומץ, בגבורה ובהתנאפקות.

נורית יקרה שלנו !

פרח נדיר - יומי פנימי וזיצוני מיוחד, פרוח שנקטף!

כל כך אהבנו אותך!

חיך הקצרים והיו עשייתם במעשינו, בחרוזות ובסבל, אך גם בהרבה נחת.

נולדת בירושלים על הר הצופים, במרץ 1945, בשלהי מלחמת העולם השנייה. אביך שרת

בבריגדה והוצג באיטליה. גרת עם אמך בבית הוריה בצפון תלפיות.

בהיותך בת תשעה חודשים פגשת לראשונה את אביך ששב מהמלחמה הנוראה באירופה.

בגיל שנה עברת עם הורך לנהריה, שם מצאו עבודה בהוראה. שם גם נולדה אחותך נאווה.

עם טיום כיתה א' ואה לדה צעירה, בת שבע, עברתן את ונאווה עכו אמכן לקינוח מעין-צבי.

אנחנו זוכרים אותך שבאת אלינו לכתה עם רמייה שחורה על העין בשל חולשות שריר העין.

עברת בהצלחה, למרות כל הקשיים את חבלי הקליטה לתוך חברת הילדים הקיבוצית,

הסגורה.

המשפחה הקטנה שלך נקלטה בקיבוץ וקשרי-העבודה של אמך במערכת החינוך, לציודו של

שמעון אנגורס, יצרו ידידות ואהבה שהובילה לנישואין. המשפחה פרוחה והתרחבה עם

לידתה של אפרת, אך לא לזמן רב- בשל האונת הדרכים שפגעה בשמעון.

שוב יצרתן מחדש ובהצלחה מערכת משפחתית למרות חוסר דמות אבהית.

עם ותהליך ההתבגרות- השתפרה הרגשתך הראשונית "כילדה מהחוץ, לא שייכות", ותפסת

מקום בין חבורת הילדים המובילה. פרחת! אהבת לשיר ולרקוד, להיות מחוזרת על-ידי

הבנים ובמרכז הפעילות.

בכיונה יא' נפרדת מכיתתנו ויצאת ללימודי-חונך בסמינר בית ברל.

בתקופה הצבא שרתת כגננת-חיילת הוצגת בשדה בוקר, בבית שאן ובנושולים.

בכל מקום יצית קשרינו חברתיים וידידות וזכית לשבחים על עבודתך המקצועית המסורה.

בתקופה זו התחילה הידידות עם אורי שהתמסדה יותר מאוחר לנישואין.

עם זמנו הצבא שבת למעין-צבי, עבדת כגננת והיית גם חברה בוועדת חינוך.

לאחר מכן השתלמת ועבדת כמורה בכתות יסוד.

עם גל העלייה מחבר העמים וקליטת נוער- עולה, נענית לאתגר והפכת למחנכת של קבוצת

נוער-עולה ללא הורים. בלטת ביכולת להיות להם גם אמא. הקשרים שנוצרו נשמרים עד

היובן.

בעקבות השתלבותו הקבוצה בבלי'הס- האזורי, חוף כומל, ועבודתך כמחנכת שם, השתלבת
בניהול הסטודיו למוסיקה.

בהמשך רכזת את נושא הקשישים במעין-צבי. גם כאן בסבלנות ובמסירות עשית לטובת
הקשישים. פעלת לפתחתו של "בית גיל", מרכז תעסוקתי לקשישים ולכל צורכיהם של
הקשישים, (לימודים, טיולים ועוד). מיסדת ועזרה וגיבשת צוות חברים פעילים בנושא. כמו
בכל עיסוקיך יצרת רשת קשרים המבוססת על הערכה הודית.

במקביל התוודעת לגישות טיפוליות המשלבות גוף ונפש ויצאת להתמחות בשיטת
אלכסנדר. מסלול זה והנאים לקו החיים בו בוזרת, של תרומה ואהבת האדם. האמירה שלך
למטופליך: "הזדקף אותה מחובר בחוט לשמיים" – מבטאת גם את ההתפתחות הרוחנית
אליה פתחת שער: יוגה, הוליזם, שיטת אלכסנדר, רייקי, לואיס-הייז, החשיבה החיובית
ועוד. ראית בהחזונו זה, ונוכח חיים וכרגיל בעבודתך ברצינות ובמסירות, נמגע גופני ומלב
אל לב, העברת החזרה למטופליך. רבים אסירי תודה על שעזרת להם להזדקף ולחוש בטוב.
בתקופה האחרונה לעבודתך רכזת את פעילות הבית ההוליסטי.

לא נאמרת דבר רק לעצמך. את כל הסביבה שתפתי. עודדת וסייעת לחולים ולבוגרים. את
שחולה בעצמך, התגייסת להבראת אחרים ושמתה זוגמה אישית להתגברות ולאופטימיות.
במסגרת ההתפתחות האישית שלך היית שותפה ליוזמה האזורית של מפגשי נשים יהודיות
ועובדות למען "השלונו שמתחיל מבפנים". היית חלוצה אצלנו בנושא והשפעת על חברות
רבות להצטרף ליוזמה אזורית זו.

וכרגיל בכל עשייתך - אתו תורמת אך בצניעות, אף פעם לא בקדמת הבמה - תמיד מאחורי
הקלעים.

ב 1968 הקמת עם אורי בית ומשפחה. נולדו לכם נושך חמש-עשרה שנים ארבעת ילדיכם:
איילת, רותם, מעין ועידן.

נורית, היית מרכז למטפחתך. יזעת לחוש ולהיענות לצורכיהם של ילדיך בדרך מעודדת
ותיכונת. לאורי, שתמיד נשא בתפקידים מרכזיים והגיע הביתה מאוחר, יזעת לתת תמיכה
ותמיד בפרגון, בנאמנות ושמירת בית למזפת.

הקפדת על עיצוב וטיפוח הבית. כנאמר: "אשת חייל מי ימצא-צופייה הליכות ביתה" תמיד
עונות ופרחים וארוחות ביתיות מרכזות משפחה שמגמתן מפגש משפחתי.

נורית, יצרת בית פתוח, מזמין ומכנס אורחים. היית בעלת יכולת נדירה ליצור כימיה עם
אנשים. רבים נקשרו אליך. כל יום שישי, היה ביתך מושך את חברי הילדים, אחרי ארוחת
הערב, לקפה ועוגה ולעיתים אף שימשת לחלק מהם כעין אמא.

יזענת ליצור כ"כ הרבה חבוביות, לטפח ולשמור עליהן ולעשות את אורי שותף מלא.
אחוז עשרה שנים מלווה אותך המחלה הנוראית. את נשמעת להוראות הרופאים- עוברת
טיפולים כואבים, ניתוחים ובמקביל ממשיכה ללמוד, לעבוד, לנוהל בית ומשפחה ולקדם את
מסלול חיךך תוך דאגה והתייחסות לחברים.

ידעונו לעמוד בסבל גופני, בכאבים ובאי-נוחות, מבלי להתלונן, להתאונן ולבקש רחמים. כך היינו מילדות געת פציעה. לאורך כל תקופת המחלה-תמיד חשבת על האחר ניסית להתחשב בצרכיו, לא להיות לטורח ולא להכביד.
נורית וזברתי הטובה!

אני מוזחילה להבין שילעולם לא תהייה לי חברה כמוך: מפרגנת, אכפתית. תמימי ידעתי, בכל קטע בוזיי, של שמחה, כאב וצורך-שיש לי אותך.

ביוכו הולדתי והאחרון, בחודש זה, כבר שהיית בבית החולים, בהדסה, בירושלים. היית עצובת, כל כך חסרת לי! בבואי הביתה, בשעת ערב, שמעתי בהתרגשות את בוכתך במשיבון ואת בקשתך שאתקשר אליך לבית החולים. נהלנו שיחה כ"כ קרובה למרות המרחק – שאלתי: "איך זכורת? ואת השבת: "את מהמשפחה שלי".

אמות לי שאה: חלשה אך מרגישה יותר טוב. סיפרת לי על הרגשתך הקשה על שאת מקלקלת לילדיך את החיים. אמרתי לך שנתת מתנה לילדיך ולאורי הזדמנות לממש אהבה, לגלות מסירות אליך וארוד לשני, נתת להם אפשרות ליצור עוצמה משפחתית ולפתח תוך בגרות, יחסים הדדיים של תמיכה. שמחת לשיחתנו זו.

ביום חמישי האחרון, זל יום הולדתה של אילנה, זה היום האחרון בו שהיית בנחתך. שכבת מהייסרת ונטולת כוחות על המיטה בחדר השינה כשאלת לציחך והצלחת ללגום כמה טיפות מים. בוזולשתך זו לא שכחת לבקש מאורי לזאוג לברכת יום הולדת לאילנה. בלוז שלך – מצוינים עטורות ימי הולדת שלא שכחת! לכולם החייחסת גידידות ובאהבה. נורית ואהובה יקרה!

באת לעולם להעניק, לתת בנדיבות ואכפתיות, חום ואהבה.

באת להצמיח חיים והברות.

נורית – אנחנו כ"כ אוהבים אותך!

קבוי שלם – נל בית מעין-צבי אבל, דממה בחדר והאוכל וחבריכם הרבים בוכים. ידענו ולא רצינו להאמין!

אורי, איילת, וזתנו, מעין, ועידן – אנחנו אוהבים אותכם! נמשיך להיות ידידים שלכם ולדאוג לכך כמו שאמא עשתה ורצתה להמשיך, אך לא יכלה. הגוף נפרד – אך הנשמה אותנו.

מסו בים להאמין שנפרדים, מתנחמים – נורית ואהובה יקרה שנגאלת מייסוריך.

עלי בשקט לשמים – גני מרום ילוך וידאגו למנוחתך.

יזכרו לך מעשיך הטובים ואהבת האדם.

נוזי בשלום על משכבך.

יהודית סלומון

בשם החברות והחברים שכל כך אוהבים וחטרים אותך.